

Загора е въ политѣ на Срѣдна гора? Че то — ако тоя голъ ридъ е Срѣдна гора... хичъ да не е!

А налѣво, къмъ югъ, се вижда само лунната нощъ. Да, нищо друго не се вижда, освенъ бѣла свѣтлина, дождето ви очи гледатъ. Но на картата Тракия не е безъ край! Отъ северъ я ограждатъ Стара планина и Срѣдна гора, а отъ югъ — Странджа, Сакаръ баиръ и Родопитѣ. Ако и това не знамъ отъ картата на България, какво друго ще знамъ!

Взираамъ се на югъ: да, нѣма Странджа, нѣма Сакаръ баиръ, нѣма Родопитѣ — Тракия е безъ край!

А нозетѣ ни почнаха пакъ да болятъ. Не, запомнете отъ мене съветъ: — недейте пжтува ноще! Хладно е ужъ, не знамъ какво е, но не е като денемъ. Не мога да кажа защо, обаче така е. Може би, дѣдо Господъ е далъ тоя редъ: да се пжтува денемъ, а нощемъ — да се спи. Ето, походихме ние, колко походихме, а нозетѣ ни пакъ кривнаха въ нива до кръстецъ. Сега вече Стоянъ се показва вѣренъ приятель: постла единъ снопъ, накара ме да легна на него, а отгоре ми постла другъ снопъ. Не, така вече може да се спи и срѣдъ зима!

Наистина, ние трѣбва да сме понастинали при кжпането въ Тунджа! Събудихъ се потенъ — виръ вода. Но не бѣше време за охкане: по шосето вече скърцаха коля, — идатъ хората да прибиратъ снопитѣ си, — трѣбва да се бѣга. Сбутахъ Стояна и — хж, да ни нѣма! Какво би било, ако ни завари стопанинътъ на нивата... Каквито сме разхлабени, ще ни подкара човѣкътъ къмъ селото си, като добичета.

Поехме шосето, а — вие ми се свѣтъ! Нѣма ли да „клекна“? Но мина: оправихъ се. Да ви кажа